

Arrest

nr. 79 952 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 13 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 augustus 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. POPPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 20 juni 2007 en op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 mei 2011, met kennisgeving op 16 augustus 2011, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2007 en 14.12.2009 werd ingediend door:

A. S., A.

geboren te Goiania op 23.10.1969

D. G. E S., M.

geboren te Goiania op 04.03.1967

D. S. A., E.

geboren te Goiania op 20.06.1994

M. D. S. A., Amanda

geboren te Goiania op 09.03.19967

nationaliteit: Brazilië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen wensen zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en verzoeker legt een arbeidscontract voor. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen dienen betrokkenen een ononderbroken verblijf sedert tenminste 31.03.2007 aan te tonen. Betrokkenen halen echter zelf aan dat zij pas in België verblijven sedert respectievelijk 25.05.2007 en 03.11.2007. Ze kunnen zich dus onmogelijk dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkenen in België verblijven, werkwillig zijn en geïntegreerd zouden zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen haten aan dat er familie van hen zou verblijven in België. Ze leggen echter geen bewijzen van verwantschap voor, loutere verklaringen kunnen niet volstaan om weerhouden te worden.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden grond voor regularisatie.(...)”

Op 16 augustus 2011 wordt aan verzoekers in uitvoering van de eerste bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt: *“art 7,1, 2° Regelmatig verblijf verstreken.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Het eerste middel wordt genomen uit de schending door de eerste bestreden beslissing van het gelijkheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel; Doordat de machtiging tot verblijf geweigerd wordt omdat verzoekende partijen niet in België verblijven sinds 31 maart 2007;

Doordat dit criterium niet pertinent is;

Doordat het kennelijk onredelijk is dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen, op deze basis geweigerd werd;

Doordat deze kennelijke onredelijkheid nog wordt versterkt door het gegeven dat ruim anderhalf jaar verstreken is tussen het indienen van de aanvraag en de uiteindelijke kennisname van de bestreden beslissing door de verzoekende partijen;

Terwijl elke administratieve rechtshandeling op rechtens en feitelijk aanvaardbare motieven dient te steunen;

Terwijl de artikelen 10 en 11 van de Grondwet opleggen dat personen die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden, op eenzelfde wijze behandeld zouden worden.

Terwijl de overheid bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid niet op een kennelijk onredelijke wijze tewerk kan gaan;

Zodat de in het middel aangehaalde beginselen geschonden werden.

B. Ontwikkeling van het eerste middel

15. De verzoekende partijen hebben hun aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend bij wege van aangetekend schrijven dd. 11 december 2009 (stukken 13 en 14).

16. In de begeleidende nota bij het verzoek tot verblijfsmachtiging van de tweede verzoeker, werd de aanvraag als volgt toegelicht:

"Hoewel de verzoeker de facto niet helemaal valt onder de voorwaarden vooropgesteld in artikel 2.8. B. kan toch besloten worden dat hij, in de geest van het doel van de instructie, namelijk het invoeren van een mild en menswaardig systeem van toekenning van de machtiging tot verblijf, toch recht heeft op het bekomen van een verblijfsvergunning.

In het vademecum wordt immers het volgende gesteld:

« Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die hierboven worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep. » (Stuk 17. In artikel 2.8.B van de Instructie wordt het volgende bepaald:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. (...)

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen." (Onderlijning door verzoekende partijen).

18. In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende bepaald:

"Betrokkenen wensen zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en verzoeker legt een arbeidscontract voor. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen dienen betrokkenen een ononderbroken verblijf sedert tenminste 31.03.2007 aan te tonen. Betrokkenen halen echter zelf aan dat zij pas in België verblijven sedert respectievelijk 25.05.2007 en 03.11.2007. Zij kunnen zich dus onmogelijk dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkenen in België verblijven, werkwilgig zijn en geïntegreerd zouden zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009." (Stuk 19; Onderlijning door verzoekende partijen).

De Instructie in kwestie werd door de Raad van State vernietigd.1.

Toch heeft de Staatssecretaris zich ertoe verbonden de erin opgesomde criteria te zullen blijven toepassen voor de aanvragen tot machtiging die ingediend werden tussen 15 september 2009 en 15 december 2009.

19. Volgens de rechtspraak van de Raad van State vereist het materiële motiveringsbeginsel dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag.

Zo hiervan al niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier².

20. Uw Raad zal tot de schending van het redelijkheidsbeginsel besluiten indien er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing, waarbij het onbegrijpelijk is hoe de overheid, gelet op de concrete gegevens, tot een bepaalde beslissing is kunnen komen³.

21. Het gelijkheidsbeginsel wordt door het Grondwettelijk Hof als volgt gedefinieerd:

"De grondwettelijke regels van de gelijkheid der Belgen voor de wet en van de niet-discriminatie niet uit(sluiten) dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met inachtnaam van het doel en de gevolgen van de bestreden maatregel en van de aard van de terzake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel." (Zie o.m. : A.H., nr. 87/93, 16 december 1993, B.1.; A.H., nr. 39/2002, 20 februari 2002; Onderlijning door verzoekende partijen).

22. In casu werd de aanvraag van de verzoekende partijen geweigerd omdat zij geen ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 konden aantonen.

De vreemdelingen die een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging indienden voor 15 december 2009, konden een beroep doen op bepaling 2.8 B van de instructie indien zij een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 konden aantonen.

Dit motief is echter niet pertinent en impliceert een ongelijkheid in behandeling tussen enerzijds vreemdelingen die een aanvraag tot verblijfsmachtiging hebben ingediend en die voor 31 maart 2007 in België verblijven en vreemdelingen die een aanvraag tot verblijfsmachtiging hebben ingediend en na 31 maart 2007 in België zijn aangekomen.

De tweede verzoeker verblijft ononderbroken in België sinds 21 mei 2007, i.e. dus een maand en drie weken na 31 maart 2007.

23. Verzoekende partijen kunnen niet inzien om welke reden de datum van 31 maart 2007 gekozen werd om de duurzame verankering aan te tonen.

Blijkbaar heeft deze datum niets te maken met de duur van het verblijf van de vreemdeling in kwestie.

24. Immers is het ten eerste zo dat de vreemdelingen die een ononderbroken verblijf in België hadden sinds 31 maart 2007 en hun aanvraag indienden in september 2009 geen langere verblijfsduur hadden dan dat de tweede verzoeker had op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend op 11 december 2009.

25. Dat dit criterium blijkbaar geen uitstaans heeft met de verblijfsduur van de vreemdeling, blijkt eveneens uit het tijdsverloop van de procedure die tot de eerste bestreden beslissing aanleiding heeft gegeven.

De aanvragen van de verzoekende partijen tot het bekomen van een verblijfsmachtiging werden ingediend bij wege van aangetekend schrijven dd. 11 december 2009.

De eerste bestreden beslissing werd genomen op 27 mei 2011, i.e. anderhalf jaar nadat de aanvragen ingediend werden.

26. Op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing genomen werd, verbleven de verzoekende partijen dus al anderhalf jaar langer in België waardoor hun duurzame lokale verankering nog vergroot was en veel meer bedroeg dan de minimale verblijfsduur die door artikel 2.8B van de instructie werd vooropgesteld.

De eerste verzoekende partij verbleef op dat ogenblik reeds ongeveer 3 jaar en een half in België.

De tweede verzoeker verbleef op dat ogenblik reeds 4 jaar in België.

De derde en vierde verzoekende partijen verbleven op dat ogenblik reeds meer dan drie jaar in België.

27. Het is de verzoekende partijen dan ook onbegrijpelijk waarom hun aanvraag geweigerd werd op grond van het gegeven dat zij geen ononderbroken verblijf kunnen aantonen sinds 31 maart 2007.

De verzoekende partijen zien niet in waarom de datum van 31 maart 2007 gehanteerd werd door de verwerende partij om over de gegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging te oordelen op grond de duurzame lokale verankering.

Daarom werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het onderscheid dat gemaakt wordt tussen vreemdelingen die al dan niet een ononderbroken verblijf vanaf 31 maart 2007 kunnen aantonen, houdt een schending in van de gelijkheid van beide categorieën van vreemdelingen op basis van een criterium dat helemaal niet pertinent is. Hoe een bepaalde datum zou kunnen bewijzen dat men al dan niet duurzaam verankerd is, is de verzoekende partijen een raadsel.

28. Indien dit criterium zou impliceren dat rekening gehouden wordt met de duur dat de betrokken vreemdeling in België verblijft, dan blijkt dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld in onderhavige zaak.

Op het ogenblik dat de beslissing genomen werd, verbleven de verzoekende partijen allen reeds meer dan drie jaar in België, dit is anderhalf jaar meer dan de termijn die vereist wordt door artikel 2.8B van de instructie.

Daarom werd in dat geval het redelijkheidsbeginsel geschonden. Het middel is dan ook gegrond."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 27 mei 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en waarmee verzoekende partij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij beriep zich in haar aanvraag op de Instructie van 19 juli 2009, en meer bepaald op criterium 2.8B.

Verwerende partij verwijst naar wat de Instructie hierover concreet stipuleert:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel."

Het Vademecum van 21 september 2009 stelt drie cumulatieve voorwaarden voorop:

- 1) voorafgaand aan de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, sinds ten minste 31 maart 2007, ononderbroken op het grondgebied zijn.
- 2) duurzame lokale verankering in België aantonen.
- 3) een kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract voorleggen bij de aanvraag of de regularisatie.

Verwerende partij merkt op dat het duidelijk is voor al wie zich wenst te beroepen op de Instructie van 19 juli 2009, wat de voorwaarden zijn om geregulariseerd te kunnen worden.

Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij ten onrechte opwerpt niet te begrijpen waarom haar regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers hebben zelf aangegeven dat zij pas in België verblijven sinds 25 mei 2007 wat eerste verzoeker betreft, en sinds 3 november 2007 wat tweede verzoeker betreft.

Terecht werd vastgesteld dat zij geen ononderbroken verblijf kunnen aantonen sinds 31 maart 2007, zoals opgelegd in criterium 2.8 B van de Instructie. Gezien de voorwaarden duidelijk waren, is het niet onredelijk om te besluiten dat de regularisatieaanvraag ongegrond moet worden verklaard.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel werd evenmin aannemelijk gemaakt, daar het van meet af aan duidelijk is voor al wie zich beroept op de Instructie van 19 juli 2009, wat de voorwaarden zijn om geregulariseerd te kunnen worden op grond van duurzame lokale verankering. Het betrof een eenmalige regularisatiecampagne, waarvan de doelgroep duidelijk werd afgebakend, en de voorwaarden concreet werden vastgesteld in de Instructie.

Dat verzoekers op het moment van de beslissing nog eens anderhalf jaar langer in het land zijn, is niet relevant. De voorwaarde is namelijk sinds 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied te zijn.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op

eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. Uit het warrig middel kan afgeleid worden dat verzoekers voorhouden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd werd omdat zij niet voor 31 maart 2007 in België verbleven. Verzoekers betwisten dit motief en stellen dat de weigeringsgrond niet pertinent is, te meer in de bestreden beslissing is bepaald: *"Het feit dat betrokkenen in België verblijven, werkwillig zijn en geïntegreerd zouden zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."*, terwijl de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd. Verzoekers gaan niet akkoord met het motief dat hun machtiging tot verblijf wordt geweigerd omdat zij geen ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 konden aantonen. Bovendien impliceert dit motief een ongelijkheid in behandeling tussen enerzijds de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend en die voor 31 maart 2007 in België verbleven en vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend en na 31 maart 2007 zijn aangekomen.

Waar de verzoekers de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. Partijen verwijzen naar hun schriftelijke argumentatie.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr.

215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag van de verzoekende partijen blijkt dat zij de criteria “*werk en duurzame lokale verankering*” en “*andere prangende humanitaire situaties*” van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aankruisten op het modelformulier. Tevens halen zij volgende elementen aan inzake de gegrondheid van hun aanvraag:

- werkwillegheid eerste verzoeker,
- samenwonen met zus eerste verzoeker,
- onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst,
- verblijf in België voor eerste verzoeker sedert 21 mei 2007 en voor tweede verzoeker sinds 13 mei 2008,
- bezit van een arbeidsovereenkomst,
- hun beide kinderen verblijven in België sinds 13 mei 2008 en lopen school.

Verzoekers leggen stukken ter ondersteuning van hun voorgehouden integratie.

De verzoekende partijen voeren aan dat zij niet inzien waarom hun elementen van integratie geen elementen zouden vormen om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat het niet volstaat te motiveren dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarde van de instructie, met name dat bij gebreke aan een verblijf in België sinds 31 maart 2007 om die reden hun aanvraag wordt verworpen.

In de eerste bestreden beslissing wordt inzake de door de verzoekende partijen aangekruiste criteria van de vernietigde instructie het volgende overwogen:

“Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen wensen zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en verzoeker legt een arbeidscontract voor. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen dienen betrokkenen een ononderbroken verblijf sedert tenminste 31.03.2007 aan te tonen. Betrokkenen halen echter zelf aan dat zij pas in België verblijven sedert respectievelijk 25.05.2007 en 03.11.2007. Ze kunnen zich dus onmogelijk dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkenen in België verblijven, werkwilleg zijn en geïntegreerd zouden zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. “

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sedert een bepaalde termijn. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatie-mogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een bepaalde datum zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.3.2. De eerste bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld haalden de verzoekende partijen in hun aanvraag ook volgende elementen aan inzake de gegrondheid:

- werkwillegheid eerste verzoeker,
- samenwonen met zus eerste verzoeker,
- onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst,

- verblijf in België voor eerste verzoeker sedert 21 mei 2007 en voor tweede verzoeker sinds 13 mei 2008,
- bezit van hetzij kunnen beschikken over een arbeidsovereenkomst,
- hun beide kinderen verblijven in België sinds 13 mei 2008 en lopen school.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen haten aan dat er familie van hen zou verblijven in België. Ze leggen echter geen bewijzen van verwantschap voor, loutere verklaringen kunnen niet volstaan om weerhouden te worden.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden grond voor regularisatie.(...)”

en:

“Het feit dat betrokkenen in België verblijven, werkwilg zijn en geïntegreerd zouden zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. “

Uit dit antwoord blijkt dat de eerste bestreden beslissing rekening hield met het schoollopen van de kinderen en de voorgehouden onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst.

Op het element van integratie, van de bereidheid tot tewerkstelling en het beschikken over een werkbelofte wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op het tweede middel.

3. Zoals uit de bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan de verzoekende partijen werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 augustus 2011, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN